

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Γ΄.

Χ

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 14 ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΗ 1912

Χ

ΑΡΙΘΜΟΣ 475

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ-
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ. Τὸ πρωτομαγιάτικο στεφάνι.
Μ. Γ. «Φοιτητικὴ Συντροφία».
ΤΑΚΗΣ ΜΠΑΡΛΑΣ. Ἐώφρενο τραγούδι.
ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Ὁ Ποιητὴς καὶ ὁ Κριτικὸς (συνέ-
χεια).
ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ. Πολιτικὴ Ἐπιθεώρηση.
ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ. Οἱ κληρικοὶ ἐπὶ θέατρο.
ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ. Μία ἀπάντηση.
Α. ΤΡΑΝΟΣ. Ἐνα φυλλάδιο.
Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ.—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

Η ΙΛΙΑΔΑ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΡΙΤΗ — ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΗ

Λάβαμε προχθές τὴν τρίτη ἔκδοση τῆς Ἰλιάδας τοῦ κ. Πάλλη, διαλεχτὰ τυπωμένη καὶ δεμένη στὴν Ἀγγλία. Ὅπως στὴν τελευταία ἔκδοση τῆς Γραφῆς, τὴν προπέρσινη, ἔτσι καὶ στὴν τρίτη ἔκδοση τῆς Ἰλιάδας ὁ κ. Πάλλης ξέφυγε καὶ τοὺς τόνους καὶ τὰ πνέματα — τὰ περιττὰ αὐτὰ μπιχλιμπίδια τοῦ γραφτοῦ μας λόγου, — γιὰτὶ μεταχειρίστηκε κάτι καλλιτεχνικὰ κεφαλαῖα ψηφιά, σὰ βυζαντινά, ποὺ δείχνουν τοὺς στίχους σὰ σκαλισμένους πάνου σὲ ἀρχαία πλάκα.

Ἡ ἔκδοση εἶναι στερεότυπη, ἀφιερωμένη καὶ τούτη, ὅπως καὶ ἡ δεύτερη ἔκδοση, «Τοῦ ἑκαουστοῦ μου τοῦ Δασκάλου Ψυχάρη — Ὁ λόγος ὁ σὸς ἢ Ἀλήθεια ἐστίν», καὶ στολίζεται μὲ μιὰ ὁμορφη φωτοτυπία ποὺ μᾶς δείχνει τὸν κ. Πάλλη ὅπως εἶτανε στὰ 1885, τὴ χρονιά, φαίνεται, ποὺ καταπιάστηκε νὰ μεταφράζει τὴν Ἰλιάδα.

Ο ΨΥΧΑΡΗΣ ΣΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ

Εἶδαμε στὰ Πρακτικὰ τῆς Ἀκαδημίας «Des inscriptions et belles-lettres» πὺς ὁ Ψυχάρης σὲ δυὸ συνεδρῖες τῆς ἀκαδημίας τούτης (24 τοῦ Φεβρουαρίου καὶ 2 τοῦ Μάρτη) διάβασε μιὰν ἀνακοίνωσή του γιὰ τὴν ἀρχὴ τοῦ Δάμβδα ἐπὶ Ἑλληνικὸ ἀλφάβητο.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ (*)

Γ.

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ περασμένο φύλλο)

Λέει κάποιον πρόσωπο τοῦ Μέτερλικ σ' ἓνα δραματικὸ τοῦ ἀριστοῦργημα: «Ζητᾶς τὸ γαλάζιο τὸ πουλί, δηλαδὴ τὸ μεγάλο μυστικὸ τῶν πραγμάτων καὶ τῆς εὐτυχίας.» Τὸ ἴδιο ρώτημα βάζει μὲ τὴ «Σκέψη» τοῦ ὁ ποιητῆς μου: Ποιὸς εἶναι τῆς ζωῆς ὁ ὀδηγητὴς, τῆς ἠθικῆς τὸ παράδειγμα, τὸ μυστήριον τῆς εὐδαιμονίας; Τί σώσει ἡμᾶς; Στὴν ἀνθρώπινη μοῖρα τί βαραίνει περισσότερο, σὰν κάτι πῶς πολῦτιμο; Ἔτσι θὰ ἔθετε τὸ ζήτημα ὁ πεζογράφος, ἔτσι θὰ τὸ πραγματεύεσταν ὁ φιλόσοφος. Ὅμως ὁ ποιητῆς ποὺ εἶναι ὁ **Βλέπων**, καὶ σέρνεται ἀπὸ τὴν δραματικὴν τοῦ μέθης, τὰ παρασταίνει ἐπὶ τὴν γλῶσσαν τοῦ μετουσιωμένα τάντικείμενα τοῦτα. Καὶ ἡ «Σκέψη» μᾶς προετοιμάζει γιὰ νὰ δεχτοῦμε τὰ «Μεγάλα Ὁράματα» τῆς Ἰλιάδας «Ἀσάλευτης Ζωῆς» γιὰτί, ὅσο κι ἂν φτάνει ἡ ἔκτασις τῆς «Σκέψεως» ἴσα μὲ κείνα, εἶναι ἡ ἴδια τέχνη τῶν «Ἀλυσιδῶν» καὶ τοῦ «Ἀσκραίου», τῶν παινεμένων κι ἀπὸ τὸν ἐπικριτὴν τοῦ ποιητῆ μου. **Βλέπει** ἓνα πανίερο χέρι, ἔτοιμο γιὰ νὰ βλογήσῃ. Ποιὸς ὁ εὐλογητὸς; Καὶ περνᾶν ἀπὸ μπροστά του οἱ μεγάλες ἀντινομίαι τῆς ζωῆς, τοῦτες ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦ Ὁραίου, ἐκεῖνες ἀπὸ τὴ σφαῖρα τοῦ Ἀληθινοῦ, οἱ ἄλλες ἀπὸ τοῦ Ἀγαθοῦ τὴν πλάσῃ. Ποιὰ θὰ εὐλογηθῇ; Καὶ ὅλες εἶναι, ὄχι γυμνὰ ὀνόματα, μὰ εἰκόνες, ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ παρασταθοῦνε, ἀπὸ τὸ κοντύλι ἐνὸς ζωγράφου, ἐνὸς Πυθῆ Δὲ Σαδάν, ἐνὸς Γκύζη. Τὰ **θεόμορφα** Φέγγη τῶν ἀγαλμάτων, οἱ Ρυθμοὶ ποὺ **πλέκονται** σὰν ἀραβουργήματα, τὸ Κρίμα ποὺ εἶναι **συνλόκαρδο**, σὰ θεριό, καὶ ἡ **Κακία ἀκάθαρτη** σὰν Ἀρπυια, ἢ Ἀρετὴ **γαληνὴ** σὰν ἀγαλμα φειδιακὸ, ἢ Τέχνη μὲ τοὺς ναοὺς τῆς, ὁ Λόγος μὲ τὰ οὐράνια τόξα του.

Ἀπὸ δῶ τὰ λιγύζωα **λουλούδια** τῆς φύσης κι ἀπὸ κει τὰ **ἀρματα** τὰ θριαμβευτικὰ τῆς Ἰδέας, ποὺ μάχονται γιὰ τὸν ἴδιον τόπον ἐπὶ τὴν ἱεραρχία τῶν ὄντων. Τὸ παραστατικὸ καὶ τὸ καθολικὸ, στοιχεῖα τῆς ποιήσεως τούτης. Ὁ σοφὸς κρούει ὅλες τὶς **πόρτες** τοῦ Ἀπειροῦ. Στέκεται καὶ ρωτᾷ ὅλες τὶς **Σφιγγες**. Στὸ πλάϊ του ἓνας **στρατιώτης** δὲν κάνει τίποτε.

(*) Κοίταξε ἀριθ. 472, 473 καὶ 474.